

KVĚTNÁ NEDĚLE

Hymnus

Pange, lingua, glori-ó-si præli-um certámi-nis,
et su-per cru-cis tro-pæo dic tri-úm-phum nó-bilem,
quáli-ter re-dém-ptor orbis im-mo-lá-tus ví-cerit.

2. De paréntis protoplásti fraude factor cóndo-lens,
quando pomi noxi-á-lis morte mor-su córru-ít,
ipse lignum tunc no-távit, damna ligni ut sólveret.

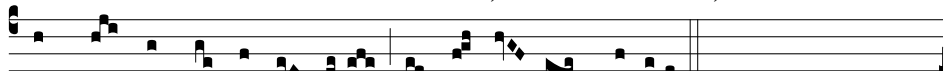
3. Hoc opus nostræ salú-tis ordo depo-pósce-rat,
multi-fórmis perdi-tóris arte ut ar-tem fálleret,
et me-délam ferret inde, hostis un-de lá-serat.

4. Quando venit ergo sa-cri ple-nitúdo témpo-ri-s,

missus est ab arce Patris Na-tus, or-bis cónditor,

atque ventre virgi-náli carne fac-tus pródi-it.

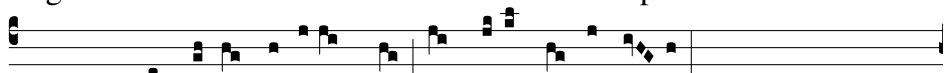
5. Lustra sex qui iam perácta tempus implens córpo-ri-s,

se vo-lénte, natus ad hoc, passi-ó-ni déditus,

agnus in cru-cis le-vátur immo-lán-dus stípite.

Dx. Æqua Patri Fi-li-ó-que, ínclito Pa-rácli-to,

sempi-térna sit be-átæ Tri-ni-tá-ti glóri-a,

cuius alma nos re-démít atque ser-vat gráti-a. A-men.

1. antifona

AG 451

Z hlubiny soužení jsem volal k Pánu: a Pán mě vyslyšel a vysvobodil. Žl 117, 5

viii

In tribulati-óne invocávi Dómi-num: et exaudívit me in la-
titúdine.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

♩.1. *Pane*, můj Bože, †|| oděl ses krásou a **vznešeností**, | jako pláštěm **světlem se halíš**.

Žalm 103 (104)

Chvála Boha, Stvořitele

Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření.

To staré pominulo, nové nastoupilo.

(2 Kor 5, 17)

I

Dobrořeč Pánu, **chval** jej, má **duše!** *
Pane, můj Bože, jsi **nadevše velký**,
oděný krásou a **vznešeností**, *
jako pláštěm **světlem se halíš**.

Nebesa pneš jak **stanovou plachtu**, *
síně své **zbuildovals nad vodami**,
z letících mračen si **povoz činíš**, *
na křídlech větru se **k zemi snášíš**,

vichry si bereš **za svoje posly**, *
plameny za své **služebníky**.

V základech **mocných jsi upevnil zemi**, *
takže až do věků **nezakolísá**.

Pramoře jako **rouchem ji krylo**, *
vody stály až **nad horami**.

Před tvou hrozbou **stáhly se zpátky**, *
prchaly před hlasem **tvého hromu**.

Vzestoupily do hor, **do dolin klesly**, *
na místa, která **ty jsi jim určil**.

Dal jsi jim hranici, **přes** kterou
nesmí, * aby zas nemohly **zaplavit zemi**.

Pramenům kázal jsi **v potocích stékat**, *
v údolích mezi **horami plynout**.
Všechnu zvěř **polní napájejí**, *
divocí osli **hasí** v nich **žízeň**.

Při nich pak **hnízdí nebeské ptactvo**, *
větvořím **stromů zní jeho zpěv**.

Sláva **Otci i Synu** * i **Duchu svatému**,

jako byla na počátku i **nyní i vzdycy**
ky * a na věky **věků. Amen**. ♩.

2. antifona

AG 461

*Ať jsou zahanbeni mí pronásledovatelé
a ať nejsem zahanben já, Pane, můj Bože.*

Jer 17, 18

IVA

C onfundántur qui me persequúntur, et non confúndar e-go,
Dómine, De-us me-us.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

Ⲁ.2. Pán vydává ze země chléb a víno, || jež člověku potěší srdce.

II

*Z oblačných sídel napájíš hory, * vláhu z tvých komor zem dosyta pije.*

*Dáváš růst pící, jíž stáda se živí, * rostlinám, které jsou k užítku lidem;*

*vydáváš pro ně ze země chléb, * který dodává člověku síly,*

*víno, jež člověku potěší srdce, * že se mu tvář jak olejem svítí.*

*Dosyta pije i stromoví Páně, * libánské cedry, jež sázel on sám.*

*V nich pak si ptáci stavějí hnízda, * v cypřiších domov si udělal čáp.*

*Horské štíty kamzíkům patří, * ve skalách jezevci našli si skryt.*

*Měsíc jsi učinil měřidlem času, * slunce pak ví, kdy zapadat má.*

*Když sešleš soumrak a setmí se na noc, * začne v ní obcházet divoká zvěř.*

*Lvíčata s řevem si žádají kořist, * od Boha čekají pokrm svůj.*

*Když slunce vychází, stáhnou se opět, * ulehnou do svých doupat a nor.*

*Tehdy pak člověk vykročí k práci, * aby v ní setrval po celý den.*

*Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému, jako byla na počátku i nyní i vždycky * a na věky věků. Amen.*

Ⲁ.

3. antifona

AG 460

S anděly a chlapci ať jsme shledáni věrnými,
volajícími vítězi nad smrtí: Hosana na výsostech!

^{VIIa}
C um ángelis et pú-eris fidéles inve-ni-á-mur, tri-umphatóri
mortis clamántes: Ho-sánná in excélsis!

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

⌘.3. *Bůh se díval na všechno, co udělal, || a bylo to velmi dobré.*

III

Kterak jsou četná, Pane, tvá díla! †
Všechno jsi stvořil a učinil **moudře**, *
plna je **tvého tvorstva zem**.

Tam moře mocné a velké a širé, †
v něm se to hemží **bezpočtem**
tvorů, * havěti drobné i **velikých**
stvěr.

Lodi jím plují, i **leviatan**, * stvořils
jej, aby si **ve vlnách hrál**.

Na tebe čeká **všechno** a **všichni**, *
že jim dáš **obživu v pravý čas**.

A ty ji dáváš a **oni** si **berou**, * dobrem
se sytí, když **otevřeš dlaň**.

Skryješ-li před nimi tvář, tu se
zděsí, † když jim odejmeš **dech**,
oni **hynou**, * opět se **vracejí**
ve svůj prach.

Sešleš-li ducha, **tvoří** se **noví**: * tak
zemi **obnovuješ tvář**.

Ať trvá navěky **sláva Páně**, * ať se
Pán **raduje ze svých děl**!

Země se zachví, když **pohlédne**
na ni, * kouří se z hor, když **jen** se
jich tkne.

Pánu chci zpívat, **co** budu **dý-**
chat, * Bohu chci hrát, **co** budu
žít.

Kéž se mu zalíbí **moje písňe**! * Já se
chci **v Pánu radovat**!

Kéž jen by hříšní ze světa sešli, †
kéž by už bezbožných **nebylo ni-**
kde! * Dobrořeč **Pánu, duše má!**

Sláva **Otci** i **Synu** * i **Duchu svatému**,
jako byla na počátku i **nyní**
i **vždycky** * a na věky **věků**.
Amen.

⌘.

Verš

∇. Až budu ze země vyvýšen.

℞. Potáhnu všechny k sobě.

První čtení

Z listu Židům

10, 1–18

Zákon obsahoval jen stín budoucích hodnot, ne však tyto věci ve skutečnosti. A proto nemá vůbec sílu, aby svými oběťmi, stále stejnými, které se rok co rok opakují, přivedl k dokonalosti ty, kdo přistupují k Bohu. Ty oběti by přece už dávno musely přestat, protože by svědomí už nic nevyčítalo těm, kteří Boha uctívají, když už jednou byli od hříchu očištěni. Místo toho se však při těch obětech každý rok vyvolává vědomí hříchů. Neboť krev býků a kozlů nemůže hříchy odstranit.

A tak Kristus, když přicházel na svět, řekl:

„Dary oběti jsi nechtěl,

ale připravils mi tělo.

V celopalech a obětech za hřích

jsi neměl zálibu.

Proto jsem řekl: Tady jsem,

abych plnil, Bože, tvou vůli,

jak je to o mně psáno ve svitku knihy.“

Po prvních slovech: *Dary ani oběti, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu* – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: *Tady jsem, abych plnil tvou vůli*. To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůli“ jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

Každý jiný kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou oběť, a pak se navzdýcky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil.

Ale i Duch svatý nám to dosvědčuje. Když totiž řekl: *Tuto smlouvu sjednám s nimi po těch dnech – praví Pán: svoje zákony jim vložím do srdce a do mysli jim je napíšu*, pak dodává: *a na jejich hříchy a nepravosti už nevzpomenou*. Kde však je odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

Responsorium *Srov. Žid 10, 5.6.7.4 (Žl 39, 7–8)*

- Ř. Dary ani oběti jsi nechtěl, || ale připravils mi tělo. | V celopalech a obětech za hřích jsi neměl zálibu. | Proto jsem řekl: * Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli.
- Ů. Krev býků a kozlů nemůže odstranit hříchy; | proto Kristus při svém příchodu na svět řekl: * Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli.

Druhé čtení

Z promluv svatého biskupa Ondřeje Krétskeho

Pojďte a vystupme spolu na Olivovou horu, pospěšme naproti Kristu vracejícímu se dnes z Betánie a krácejícímu dobrovolně vstříc svému svatému a požehnanému utrpení, aby tak dovršil tajemství naší spásy.

Přichází tedy, dobrovolně se vydává na cestu do Jeruzaléma. Je to ten, který kvůli nám sestoupil z nebe, aby nás ze dna bídy povznesl spolu se sebou vysoko nad všechna knížata, mocnosti, síly a jak se jen jmenují, jak vykládá Písmo.

Nepřichází však jako někdo na vrcholu slávy, s pýchou a okázalostí. Nebude se hádat, praví Písmo, ani křičet, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas, ale bude mírný a pokorný, jeho příchod bude zdobit prosté chování i vzhled.

Nuže tedy, pospěšme spolu s tím, jenž chvátá k svému umučení, a napodobme ty, kteří mu vyšli vstříc. Ne však tím, že bychom mu na cestu prostírali olivové ratolesti, koberce, pláště nebo palmové větve, ale tím, že my sami se mu podle svých sil prostřeme na cestu, s duchem zkroušeným a s upřímným srdcem i pevnou vůlí, abychom přijali přicházející Slovo, abychom do sebe pojali Boha, i když ho nikdy nelze obsáhnout.

Vždyť ten, jenž je mírný, má radost, že se nám mohl ukázat ve své mírnosti. Zapadl do naší naprosté nicotnosti, aby mohl přijít a důvěrně se s námi stýkat, a pro své příbuzenství s námi nás pozvednout a přivést opět k sobě.

I když poté, co nás svou krví očistil a jako prvotina se za nás obětoval, vystoupil do nebeských výšin k východu, jak se o něm říká – zřejmě do vlastní božské slávy, přece nechtěl přestat projevovat lidskému rodu svou lásku, a tak zároveň se sebou povýšil i lidskou přirozenost, pozvedaje ji z propasti země od slávy ke slávě.

Tak tedy prostřeme Kristu na cestu sebe samé. Neprostírejme neživá roucha nebo bezduché ratolesti, neprostírejme větvoví; je to hmota, která po použití ztrácí svěžest a potěší oči jen na několik hodin. Ale oděni jeho milostí neboli jím samým – neboť vy všichni, pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista – my sami se prostřeme jako roucha a položíme se mu k nohám.

A jestliže jsme byli dříve od hříchu rudí jako šarlat, a když nás očistil spasitelný křest, zběleli jsme pak jako vlna, nepřinášeje již vítězi nad smrtí palmové ratolesti, ale odměnu za vítězství.

Den za dnem opakujeme po židovských dětech i my, mávající duchovními ratolestmi své duše, posvátné volání: Požehnaný, který přichází ve jménu Páně, král izraelský.

Responsorium *Jan 12, 12.13; Mt 21, 8.9*

Ř. Když se lidé dověděli, || že Ježíš jde do Jeruzaléma, | vyšli mu naproti. | Veliké množství lidu pak prostřelo své pláště na cestu, | jiní sekali ze stromů ratolesti, | stlali je na cestu a volali: * Hosana synu Davidovu! | Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!

Ÿ. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: * Hosana synu Davidovu! | Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!

Antifona ke kantikům *AG 460*

Obklíčili mě všichni ze všech stran, ve jménu Páně jsem je přemohl. *Žl 117, 8*

^{1a}

 C ircumdántes circumdedérunt me: et in nómine, Dómini vin-
 dicábor in e-is.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

Ā. Ježíš klekl a modlil se: †|| Otče, chceš-li, odejmi ode mě tento kalich, | avšak ne má vůle ať se *stane*, ale *tvá*.

1. kantikum

Jer 14, 17-21

Nářek lidu v době hladu a války

Přiblížilo se Boží království, obraťte se a věřte evangeliu.

(Srov. Mk 1, 15)

Kéž *by* mé oči ronily slzy **bez přestá-**
ní, * *ve dne v noci*:

neboť velikou pohromou je sti-
žena panna, dcera **mého lidu**, *
ranou **přebolestnou**.

Vyjdu-li na pole, hle, **pobití mečem**, *
vejdu-li do města, hle, **zmoření hla-**
dem.

Prorok i kněz **odcházejí** * do ne-
známé země.

Což jsi nadobro **zavrhl Judu** * a Sión
se **zhnusil tvé duši**?

Proč **jen** jsi **nás** tak bil, * že už
není **vyléčení**!

Čekáme záchranu, a **záchrana ni-**
kde, * zhojení ran, a **hle, zděšení!**

Pane, poznáváme svoje nepravos-
ti † i bezbožnost **našich otců**, *
že jsme zhřešili **proti tobě**.

Pro své jméno nás nevydávej v po-
tupu, † nenech zhanobit **trůn** své
slávy, * rozpomeň se, a neruš svou
smlouvu s námi.

Sláva **Otci i Synu** * i **Duchu sva-**
tému,

jako byla na počátku i **nyní i vždy-**
cky * a na věky **věků**. Amen.

2. kantikum

Ez 36, 24-28

Bůh obnoví svůj lid

Budou jeho lidem a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem.

(Zj 21, 3)

Vezmu vás z **národů** † a shromáždím
ze všech zemí, * a přivedu do **vaší**
země.

Vyleji na vás čistou **vodu** † a očis-
títe se od všech **vašich nečistot**, *
a ode všech vašich **model vás**
očistím.

Dám vám **nové srdce** * a nového
ducha vložím do **vašeho nitra**,
vezmu z vašeho těla **srdce ka-**
menné * a dám vám **srdce z masa**.

Svého ducha vložím do **vás** † a učí-
ním, abyste chodili v mých **při-**
kázáních * a dbali na má ustanovení
a **konali** je.

Budete bydlet v zemi, kterou jsem
dal vašim **otcům**, † a **budete** můj
lid * a já **budu váš Bůh!**

Sláva **Otci i Synu** * i **Duchu svatému**,
jako byla na počátku i **nyní**
i **vždycky** * a na věky **věků**. Amen.

3. kantikum

Pláč 5, 1–7.15–17.19–21

Modlitba utiskovaného

Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání,
aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle.

(2Kor 4, 10)

Vzpomeň si, Pane, **co** nás **potkalo**, *
podívej se a viz **naši potupu!**

Naše dědictví **připadlo cizin-**
cům, * naše domy **neznámým**
lidem.

Jsme **sirotci, bez** otce; * naše matky
jsou **jako vdovy**.

Peníze **dáváme** za to, že **pijeme**
svou **vodu**, * za své dříví **musíme**
platit.

Na krku máme **jařmo**, jsme **pronásle-**
dováni, * už nemůžeme dál a oddech
pro nás není.

Podáváme **ruku** Egyptu, * Asýrii,
abychom se **nasytili chlebem**.

Naši otcové **zhřešili**: už **nejsou**; * a my
neseme jejich **provinění**.

Ze srdce nám **vymizela radost**, *
naš tanec se **změnil v zármutek**.

Věnc nám **spadl z hlavy**. * Běda
nám, *neboť jsme zhřešili!*

A proč naše **srdce stůně** * a proč
se nám **zatemňují oči?**

Ale ty, Pane, **zůstáváš navždy**; * tvůj
trůn **přetrvává z věku do věku!**

Proč bys na nás měl na věky **za-**
pomenout, * opustit nás až do
konce života?

Dej, ať se k tobě **vrátíme**, Pane, a **my**
se **vrátíme**. * Obnov naše dny **jako**
kdysi.

Sláva **Otci** i **Synu** * i **Duchu sva-**
tému,

jako byla na počátku i **nyní** i **vždyc-**
ky * a na věky **věků**. Amen. *℟.*

Circumdantes circumdedérunt me: et in nómine Dómini vin-
dicábor in e-is.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

℟. *Ježíš* klekl a modlil se: †|| Otče, chceš-li, odejmi ode mě **tento**
kalich, | avšak ne má vůle ať se **stane**, ale tvá.

Evangelium

Slova svatého evangelia podle Jana

8, 21–30

Ježíš řekl farizeům: † „**Já odcházím**. ■ **Budete mě hledat**, † ale zemřete ve **svém hříchu**. ■ **Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete**.“ ■ Židé říkali: ■ „Chce si snad vzít život, že prohlašuje: | „**Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete**“? ?

A on jim řekl: † „**Vy jste zdola, | já jsem shora**. ■ **Vy jste z tohoto světa**, † já z tohoto světa **nejsem**. ■ **Proto jsem vám řekl**, † že zemřete ve **svých hříších**. ■ **Ano, jestliže neuvěříte, že jsem to já, * zemřete ve svých hříších**.“ ■

Zeptali se ho: ■ „**Kdo tedy jsi**“? Ježíš jim **odpověděl**: * „**Stále vám to říkám**. ■ **Měl bych o vás hodně co mluvit a co soudit**; † ale ten, který mě **poslal**, je **pravdivý**, * a já mluvím **k světu** † to, co jsem slyšel **od něho**.“ ■ **Nepochopili**, † že k nim mluvil **o Otci**. ■

Ježíš jim řekl: ■ „**Až povýšíte Syna člověka**, * **tehdy poznáte**, že jsem to já a že sám ze sebe nic **nekonám**, † ale tak mluvím, jak mě naučil **Otec**. ■ **A ten, který mě poslal, je se mnou**. ■ **Nenechal mě samotného**, * **protože já stále konám** † to, co se **mu líbí**.“ ■ **Když tak mluvil**, † mnozí v něho **uvěřili**. ■

Po evangeliu může následovat homilie.

Závěrečná modlitba

Modleme se. † **Všemohoucí věčný Bože**, ° tys nám poslal svého **Syna**: † stal se člověkem, ponížil se a byl poslušný až **k smrti** na kříži; ° dej, ať také my za všech okolností konáme tvou **vůli**, † abychom tvého **Syna** následovali a měli účast na **jeho vzkříšení**. ° **Neboť on s tebou** † v jednotě **Ducha** svatého ° žije a kraluje po všechny věky **věků**.

∞. **Dobrořečme Pánu**.

℟. **Bohu díky**.